

Ваша преосвештенства, драга у Христу браћо и сестре,

Најпре желим да се захвалим Богу и домаћину ове Свете обитељи, Светом Оцу Јустину, што ме је удостојио и што ме је благословио, да овде данас на Видовдан читам ове наше записане косовске мисли, бриге, недоумице и надања...

Да се захвалим светим прецима и земљи Косовској, јер ми, који на њој живимо, све њој и дугујемо!

Није нам мило што смо се окупили на Видовдан овде у Барајеву а не на Газиместану, над сенима наших јунака и мученика, одакле се простире Косовско поље, где верујући Србин али и сваки други честит човек може у својој души, на овај дан, поново да доживи тај велики Бој нашега рода и осети сваку на његовом телу и души задобијену рану, али и задовољство што припада Таквом народу који је у борбу за живот, за душу, за свету ВЕРУ ПРАВОСЛАВНУ повео ТАКАВ ВИТЕЗ, какав је наш Свети Кнез Лазар!

Да сте данас на Газиместану, не би сте слушали нас да Вам на Видовдан било шта говоримо, јер нам то не би ни припадало поред достојније Госпoде Хришћанске, која се вазда око Газиместана на Видовдан окупљала.

Но ето, као што је и Господ окупљао рибаре и пастире, као најпростије у народу му изабраном, тако данас нама припаде да будемо лира или фрула кроз коју ће Вам Господ и наши свети преци можда нешто проговорити...

Ево нас у 7529. години по древном србском календару, обележавамо 632. Видовдан од Косовског боја и данас, драги наши, нећемо Вам говорити о Светом и великом боју, о Светом и Великом Кнезу и Јунацима косовским, јер сви који су се овде окупили и сви који не пристају на издају вере православне и Косовског завета, су нови косовски јунаци непрестаног Боја Косовског, који без престанка траје и данас. И зато нас Бог ОВДЕ окупља да кроз **огањ истине, блажени међусобном љубављу, СРЦА наша у јуначка претворимо** и достигнемо тако донекле **достојанство светих нам и Великих предака, не би ли нас Господ на добро употребио**. Достојанство, наравно, јер само достојнима Бог у руке и на чување предаје светињу а недостојнима одузима.

Многе су светиње овога народа отете, прегажене и поништене, али смо их увек прво ми напуштали, газили и поништавали у срцу свом па су их тек тада од нас отимали, газили и поништавали.

У свим предајама и издајама овога света крије се „тридесет јудиних сребрњака“ које је Јуда супротставио Христу, као што смо и ми данас супротставили Косову своје мале труле земаљске потребе, зарад мало земаљске славе и имања.

Најгора од свих људских несрећа је издаја. И најјачу и нај неосвојивију тврђаву, лако би непријатељи освајали, када би се нашао неко да изнутра капију отвори....

Шта се то дешава у човеку, да га тера да науди своме роду, својој крви и месу од којег је телесно и духовно произашао и да пожели да се измени, да постане неко други.

Код наше браће Руса се задржала једна наша стара реч, они за ИЗДАЈУ кажу ИЗМЕНА.

Та реч много тачније описује шта се то у нама дешава. И сведоци смо, на жалост, многих промена наших најближих, браће и пријатеља, који су се полако пред нама мењали и временом нам постали потпуно супротстављени. А те промене су у почетку биле ситне, чинећи ситне уступке и компромисе... Но, ђаво нажалост лежи у ситницима..

Неко их је убедио да треба само нешто МАЛО променити и да ће нам сванути и да ће нас «Свет» прихватити и ето нама раја на земљи..

Прво, и основно, наши су преци знали да Рај није на земљи, већ у души и да Бог прима само онога ко је рајски врт узгојио, најпре, у својој души овде на земљи и да мудрост и откривење не долази из пуног стомака, већ из уздржања, поста и молитве, чистог живота, трпљења и спремности на жртву за хришћанске вредности, за ближње. Они нису имали укорењен страх од смрти, нити су бринули шта ће с њима бити, већ како ће изаћи пред Господа и зато су велика дела творили.

Архинепријатељ нашег спасења је преко својих верних слугу чије се легло развило и утврдило на западу, тихо шапутао годинама неким нашим људима у цркви и држави, сада много лукавије него претходних векова и на плоднијем, за њихово зло семе, тлу наших обезбожених душа, шта је то «МАЛО» што треба променити да би нам било боље и како су ОНИ, баш «ТИ, БОГОМ ДАНИ» да србски народ «изведу из египатске пустиње» у неку њима обећану земљу које нема.

И чега смо били сведоци? - Да су полако, мењајући се незнатно, по наговору својих лукавих и слаткоречивих западних «пријатеља», прво стидљиво, а онда све слободније, па све самоувереније направили корените промене на себи и многе уступке непријатељу, огрћући се непрестано у плашт светости и родољубља, градећи за народ преко своје пропагандне машинерије «Потемпкинова села» и «куле од карата», које само што се пред нама нису срушиле, и тако престали да у духу буду Срби и починили неке од најстрашнијих издаја у новијој историји србског народа...

То је та промена свести о којој нам говори садашњи председник Србије, а мислио је о томе и онај његов претходник, али нам то није директно саопштио, већ показао на делу, када је пропутио пут „бриселској издаји“ пружајући сву подршку за

уклањање Епископа Артемија са Косова и Метохије, у удруженом подухвату са врхом Српске православне цркве, Бриселом и Вашингтоном уз помоћ НАТО војске, наше, косовске и ЕУЛЕКС полиције, јер упркос свим покушајима и притисцима које су на њега вршили, нису успели ни да Му начну, а камоли промене свест и да пристане на оно на шта су они НАПРЕДНИ и ПАМЕТНИ пристали.

Прогон Владике Артемија са Косова и Метохије је показао, да у нашој цркви и држави нема наших.

Да би оправдали прогон Владике Артемија, осим што су га оклеветали за проневере новца, касније су му спочитавали сарадњу са окупатором они који су из животне удобности тих дана након бомбардовања пратили страдање свог народа на Косову и Метохији, када је тзв. Међународна заједница дозволила Албанцима да се месец дана Србима свете без казне, па се то отело контроли, како су нам то у личним контактима признавали поједини официри НАТО-а, са којима смо се и ми састајали и свакодневно разговарали, али се нисмо са њима договарали, као што се и Епископ Артемије са њима није договарао ни око чега што је штетило интересима српског народа, већ је захтевао да спрече рушење цркава, убијање и киднаповање људи, обезбеде повратак прогнаних Срба, да се расветле злочини, пронађу и ослободе отети, да испуне своју дужност, на коју су се обавезали «Кумановским споразумом» и «Резолуцијом 1244».

Баш зато што је непрестано подсећао и српске политичаре и међународне званичнике шта нису учинили и испоштовали, био је сметња «независности Косова», његовом отуђењу, што смо видели у депешама Викиликса, када Хилари Клинтон каже: «Док је онај старац у Грачаници, не може бити независног Косова.»

Пазите, један «старац» је био браник толикој физичкој сили тог Новог светског поретка, да изврше насиље над нашим народом и отму нам Косово и Метохију. А ми стално понављамо, шта ми ту можемо, мали смо ми да се супротставимо толикој сили, од мене ништа не зависи, а зависи, зависи од сваког од нас! Бог сабира све наше молитве и мисли, Он тражи да види да је нама стало, да смо спремни на жртву и дарује нам живот! Неће господ очајнике и јаднике, него трудбенике!

И што неко рече: «Реци ми шта мислиш о Косову и рећи ћу ти ко си.»

Није непознато, да је у историји наше страдалне цркве, ретко који српски Патријарх или Епископ умро природном смрћу, јер је Српска православна црква одувек била тврђава одбране православља од најезде и продирања латиномислећих. И умирали су наши Епископи, јер нису пристајали на издају вере и свога народа, јер нису хтели да отворе те капије на црквеној и државној тврђави, већ су крвљу својом заливали темеље Цркве и учврстили их за поколења која долазе, дајући најсветлији пример, како Епископ Српске православне цркве треба да се влада када је у питању очување вере и народа.

Кнез Лазар је са друге стране остао пример свим српским политичарима, како се брани држава а Косовски јунаци, нама свима појединачно, како треба да се владамо када је држава угрожена. Њихове сени на Газиместану, данас, нажалост, уместо нас, чува косовска полиција, која Србима не дозвољава присуп ако на себи имају ма каква српска обележја. Око Газиместана сада живи неки други народ, који је на пољу косовском изградио тржне центре, стамбене зграде, бензинске пумпе, којима као да се руга нашем Споменику косовским јунацима, који усамљено и тужно одолева новом времену, одбијајући да се уклопи у ту гомилу бездушних грађевина од бетона и стакла, саграђеног углавном прљавим новцем....

Та слика је уистину тужна, али је тренутно тужније то, што је наш народ изгубио здраворазумско расуђивање, јер већ дуго времена гусле, епске и изворне песме, предање, светоотачка литература и Свето Јеванђеље нису њему храна духовна...

Срби се често вежу за ауторите. Чешће су то лажни ауторитети, пажљиво од УДБЕ грађени, којима су пуна уста Косовског «МИТА» а не Косовског завета. И не бојмо се ових «ауторитета», слободно их рушимо где год их сретнемо аргументима истине, предачким утемељењем и заступништвом, јер Косовска битка, није МИТ, нити некакав фолклор у шта га желе претворити, него истинити историјски догађај једног, пре свега Хришћанског, нашег, Србског народа, где је опредељење за Царство Небеско подупрто природном одлуком да своје бранимо! И Косовска битка није битка коју смо могли да бирамо. То је била наша морална обавеза, јер да смо тада поклекли, били би смо вечити срамни губитници. Зато и јесмо победили, јер часни људи, никад не могу бити губитници.

Међутим, такође смо видели, на сахрани нашег Патријарха Павла, да су Срби, способни да препознају и ауторитет СВЕТОСТИ, када је без јавног позива и подршке државе изашло скоро милион Срба да га испрати .

И....., поновићу за крај још једном речи: «Реци ми шта мислиш о Косову и рећи ћу ти ко си.»

Мислимо браћо и сестре о Косову, јер Косово је наша вечна поука, наша Капија и лествица која нас уздиже од земље ка Небу, а Небо је наше крајње одредиште!

И не замерајмо много једни другима и не будимо чангризави ситничари, него схватимо да смо сви упрегнути у Божије узде, да учинимо нешто добро за Христа, за душе своје, за поколења наша која тек долазе, те да се као Православни Хришћани не обрукамо пред о с т а т к о м с в е т а, пред прецима, пред светим Савом, пред Лазаром и пред нашим Светим Косовом!

Не предајмо драга браћо и сестре Косово у срцима својим! Нека у њима вечно гори огањ Косовски за нас, нашу децу и њихове потомке!

Без Косова нисмо Народ, без Косова смо Н И Ш Т А!

Молитвама Светога Саве, Светог Владике Николаја, Оца Јустина и свих Светих Срба, Господе Исусе Христе, Сине Божији помилуј нас!